

Una pastelería en Tokio

Títol original: *An* **Direcció:** Naomi Kawase **Any:** 2015 **Durada:** 113 min **Països:** Japó, França, Alemanya **Gènere:** Drama, cuina **Guió:** Naomi Kawase (novel·la: Durian Sukegawa) **Música:** David Hadjadj **Fotografia:** Shigeki Akiyama **Interpretació:** Kirin Kiki, Miyoko Asada, Etsuko Ichihara, Miki Mizuno, Masatoshi Nagase, Kyara Uchida **Data d'estrena a Espanya:** 6/11/2015
Apta per a tots els públics
Doblada en castellà / Versió original amb subtítols en castellà

SINOPSI

En Sentaro té una petita pastisseria a Tòquio en la qual serveix *dorayakis* (pastissos farcits d'una salsa anomenada *an*). Quan una simpàtica dona s'ofereix a ajudar-lo, ell accedeix de mala gana, però ella li demostra que té un do especial per fer *an*. Gràcies a la seva recepta secreta, el petit negoci comença a prosperar. Amb el pas del temps, en Sentaro i l'anciana obriran els seus cors per confiar-se les seves velles ferides. (FILMAFFINITY)

CRÍTICA

Confluències generacionals

La filmografia de Naomi Kawase és una illa poblada d'idees i emocions autobiogràfiques. Documentals, ficcions i creacions en vídeo de caràcter molt personal formen part d'un conglomerat que, més que la suma de les parts, emergeix com un magma d'enigmes i esclats de bellesa que dialoguen constantment amb la seva biografia particular, especialment a partir de la naturalesa que l'envolta. Els seus **grans films com** *Shara* (2003) o *El bosque del luto* (2007) sempre adquireixen majors significats en companyia d'altres obres, com *Aguas tranquilas* (2014), el seu penúltim treball de ficció. Un dels últims plànols de *Chiri* (2012) -el migmetratge que va filmar en la seva intimitat registrant els últims dies de la seva tia àvia, Uno Kawase, la dona que la va criar en ser abandonada pels seus pares- retratava un cirerer florit a la llum del crepuscle, un poderós símbol de la mort i la renovació en la cultura japonesa, que ve a ocupar el centre del sistema simbòlic del seu últim treball de ficció, ***Una pastelería en Tokio***.

És la **primera vegada que la directora japonesa adapta una novel·la**, però això no impedeix que traslladi al seu univers personal aquest relat generacional al voltant de tres éssers solitaris escrit per Durian Sukegawa. Resulta difícil no veure Uno Kawase en la vivaç anciana Tokue (Kirin Kiki), afectada per una malaltia que l'ha marginat socialment tota la vida. També és difícil no reconèixer en la jove solitària Wakana (Kyara Uchida), i la seva distant relació amb la seva mare, la pròpia adolescència de Kawase. Com a centre de confluències hi ha el taciturn Sentaro (Masatoshi Nagase), el gerent de la pastisseria a Tòquio que dona títol (espanyol) al film, un home abatut, amb un tèrbol passat sobre les seves espatlles, que trobarà en la seva relació amb Tokue i Wakana -àvia i neta a la vida real, no en la ficció-, la necessitat de connectar amb l'altre i amb el món, no en va un dels temes fonamentals en l'obra de la cineasta de Nara, que també per primera vegada roda a Tòquio.

El retrat de la ciutat s'allunya, però, de la imatge urbanita i tecnològica amb què generalment el cinema occidental associa la capital japonesa. **Kawase busca el Tòquio rural**, en contacte directe amb una naturalesa que actua com a mirall i comentari dels sentiments interiors dels personatges, de manera que el context conforma un personatge més del relat. "Crec que tothom té una història per explicar -escriu Tokue a Sentaro-. "Fins i tot el sol i el vent. Crec que es poden escoltar les seves històries". Kawase filma el món al voltant com si de fet escoltés aquestes històries cridades a harmonitzar l'home amb el seu entorn i, per tant, amb si mateix. La pastisseria s'ofereix així com el punt de contacte i el microcosmos de certa realitat social japonesa i les seqüeles de la seva gestió amb la memòria històrica.

Probablement ***Una pastelería en Tokio* és el film amb més intenció comercial** de tots els que ha realitzat Kawase, en el qual d'alguna manera aconsegueix traslladar el seu univers fílmic de contemplació, silencis i codis simbòlics a un motlle recognoscible, amb el seu trajecte dramàtic conclusiu i una estètica més neutral, determinat a arribar a un públic més ampli. Aquestes decisions no impedeixen en tot cas que l'últim treball de Kawase invoqui, més enllà de la seva accessible epidermis, la profunditat i complexitat de les seves obres més recognoscibles, oferint en definitiva una variant més al voltant dels epicentres d'absències i desaparicions del que està fet el seu cinema.

El millor: La capacitat de Naomi Kawase per convertir un relat aliè en un treball personal.

El pitjor: Certa redundància i abstracció en el retrat de la natura i el lliscament cap a un to proper al sentimentalisme.

Carlos Reviriego - Sensacine